Ч. 167 Четвер 29 липня (10 серпня) 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і **Адміністрация:** улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(Бесїда пос. Фериянчица. — Подорож міністра Діпавлього до Парижа. — Процес Драйфуса. — Делькасе в Петербурзї. — З бельґійского парляменту.)

В часї принятя ческих гостий в стирийскім місточку Вельдес виголосив звістний словіньский посол Фериянчич промову, в котрій сказав між иншими: Вскорі загостите, панове, до міста Целе, що набирає славяньского характеру, де побачите, як наш нарід на власній земли мусить тяжко бороти ся з могучими чужими силами. Відчуваємо добре, що стережемо краю для себе і Славянщини та що мусимо спільними силами відпирати напір чужих елементів, що хотять заволодїти тою красною землею. Ваша вандрівка по нашім краю нехай обудить у вас сильнійших почуте взаїмности і завяже сильнійшу звязь з нами, щоби ви могли все ужити ваших сил і вашої енерґії для нашої справи, так як ми то робимо для вас. — На ту промову відповів ческий професор Градки покликом до славяньскої взаїмности.

Австрийский міністер торговлї барон Діпавлї в переїздї з Трувійль з родиною, поступив онегди до Парижа і зложив візиту перебуваючому там міністрови справ заграничних ґр. Ґолуховскому, дальше амбасадорови австрийскому в Парижи ґр. Волькенштайнови, французскому міністрови торговлї Мільрандови та французским центральним властям будучої всесьвітної вистави. Цїль подорожи міністра звязана з участию Австриї в пariскій виставі в слїдуючім роцї.

Вчерашне засїдане в процесї Драйфуса було тайне і тревало від години $6^1/_2$ рано до $11^3/_4$ перед полуднем. Тайність задержано так строго, що в сали були лиш члени трибуналу, резорвові судиї, Драйфус і оборонцї. Навіть капітан жандармериї, котрому поручено стерегти Драйфуса, мусїв вийти з салї. На засїданю розбирали ся лиш тайні документи міністерства війни, при чім ґенерал Шаноан давав поясненя. Відтак відложено розправу до нинї. — Перед розправою заряджено такі самі средства осторожности як онегди. Відділ піхоти замкнув улицю, куди о годинї $6^1/_4$ переведено Драйфуса з вязницї до салї розправ. О тім самім часї зібрали ся в сали члени трибуналу, так що о годинї $6^1/_2$ було вже всьо готове до розправи.

Французский міністер заграничних справ Делькасе, що як звістно перебуває в Петербурзї, поручив петербурскому кореспондентови часописи Temps заперечити поголоску, немов би єго подорож до Петербурга стояла в звязи з справами заграничної французскої політики, а притім додав, що взаїмні відносини між Францією а Росиєю нїколи не були такі тісні, сердечні і щирі як саме тепер.

На вчерашнім засїданю бельґійского парляменту заявив провідник социялістів Вандервельде, що не буде голосувати за виборчою реформою, опертою на пропорциональній системі і поставив внесене, аби висказати правительству жаль за недодержанє обітницї що-до пенсий робітників на старість. То внесене палата відкинула значною більшостию. Відтак зложив новий президент міністрів Де Смет таку заяву іменем правительства: „Правительство буде держати ся тих самих доріг, що всї попередні кабінети правиці. Першою задачию теперішного правительства буде переведене виборчої реформи, опертої на пропорциональній системі. То єго пересьвідчене підперла значна більшість сторонництв в краю. Заяву президента правиця приймила оплесками.

Новинки.

Львів дня 9-го серпня 1899.

— **Перенесеня.** Львівский ц. к. висший суд краєвий перенїс канцелїстів судових: Меч. Витковицкого з Тисьмениці до Підгаєць, Ад. Дембицкого з Радехова до Станиславова, Вільг. Клямута з Бібрки до Львова, Вит. Лїсковацкого з Калуша до Стрия, Генр. Ржуховского з Ходорова до Бережан, Ад. Авржецкого з Чорткова до Мостиск, Володисл. Лявросевича з Риманова до Винник, Мойс. Мандлєра з Балигорода до Станиславова, Ар. Орнштайна з Нижанкович до Станиславова, Йос. Тіша з Косова до Добромиля, Сам. Тірка з Журавна до Тернополя, Володисл. Весоловского з Николаєва до Львова, Як. Ляндесберґера з Чорткова до Золочева, Фр. Яськевича з Чорткова до Чесанова, Мих. Дениса з Жовкви до Львова, Казим.

---

34)

О СПАДЩИНУ.

(Повість з анґлїйского)

(Дальше).

Час минав. Дитина росла і розвивала ся красно в очах урадованої матери, котра навіть при так хорошенькій дитинї не спустила нїколи зовсїм з ока несамовитого образу Віктора Керінґтона.

В ґрафстві довгий час слїдили пильно за тим, що робить і порабляє пані на замку Рейнгем. Тому й довідали ся, що ґрафиня Еверстронґ нїколи не виїзджала з замку, що віддає ся виключно лиш вихованю своєї дитини, так само як і найскромнїйша селянка, та уживає більше гроший на добродїйні дїла як хто небудь з родини Еверстронґів коли видавав, хоч ся родина визначала ся здавен давна щедротою і добротою серця.

Люди в ґрафстві здвигали погірдливо плечима. Не могли вірити в доброту сеї женщини, котрої походженя нїхто не знав, а котру цїлий сьвіт осуджував.

Грає ролю комедиянтки — думали они собі; она хоче показати, що она мучениця, що з неї терплячий ангел — і она має надію заняти знову своє давне становище в товаристві, має надію стояти в ґрафстві так, як стояла під ту пору, коли ґраф Освальд привіз єї до Рейнгем.

Так думали люди в ґрафстві, аж одного дня розійшла ся чутка, що ґрафиня Еверстронґ покинула замок, щоби поїхати на континент, та наміряє перебути кілька лїт за границею....

То була велика новина, але що було дивнїйшим, то обставина, що така ніжна матір не взяла з собою дитини.

Мала Ґертруда — она дістала то імя по матери ґрафа — лишила ся під опікою двох осіб в Рейнгемі. Тими були капітан Кране і сороклїтна вдовиця, пані Мартенс, особа великої честности, котру вибрала ґрафиня, щоби она доглядала і виховувала молоденьку дідичку. Малій було під ту пору півтретя року. Занадто молоденька, як щоби матір, котра, як здавало ся, дуже єї любила, так єї покидала.

В ґрафстві кивали на то головами, та говорили собі: Ґрафиня Еверстронґ то лицеміриця і комедиянтка. Она нїколи щиро дитини не любила — грала через півтретя року ролю сумуючої вдовиці і ніжної матери, бо мала надію, що в той спосіб відзискає становище в ґрафстві. Коли же побачила, що то неможливо, то їй тота роля вже навкучила ся і она вибрала ся на континент, щоби там по свому уживати.

Так говорив сьвіт о Гонориї Еверстронґ. Коли би так ті, що так говорили, могли були вникнути в єї тайни, були би зовсїм щось иншого довідали ся, як то, що они о тій женщинї говорили.

Ґрафиня Еверстронґ виїхала з своєю панною покоєвою, Іванною Пейленд з початком падолиста. Дивна пора року на подорож по Европі — говорили люди. Ще дивнїйше видавало ся, що пані такого значіня і така богачка, як ґрафиня Еверстронґ, не взяла з собою в таку дорогу нїкого иншого, лиш панну покоєву.

Коли би так очи людий могли були слїдити за ґрафинею Еверстронґ, то були би викрили щось дуже дивного. Коли всї загально припускали, що ґрафиня єсть в дорозї до Риму або до Неаполя, то дві зовсїм поединчо убрані панї наймили дуже скромненьке помешкане в Льондонї при улици Персі.

То помешкане винаймила якась дама, що називала ся пані Еден. Там мала мешкати лиш сама тота пані і єї покоєва. Помешкане то складало ся з двох великих сальонів, двох комнат до спаня на поверсї і одної комнати, де можна було убирати ся.

Властителем дому був якийсь бельґійский купець, що називав ся Яков Мульк — поважний старий молодець, що заживав богато табаки і котрому весь сьвіт був байдужим, доки єму добре вело ся.

В тім домі мешкав ще лиш один студент медицини, котрий наймав одну комнату на третім поверсї. Ще одна комната на третім поверсї була до винайменя. Оттакі були обставини в тім домі, коли там спровадили ся до свого помешканя пані Еден і єї покоєва.

Пан Яков Мульк був тої гадки, що ще не видів так красної женщини, як єго льокаторка, коли він зайшов до неї спитати ся, чи она вдоволена своїм помешканем.

Она сидїла при сьвітлї лямпи, коли він увійшов. Она мала на собі дуже поединчу чор-

Георга з Луки до Сянока, Сим. Винницкого з Косова до Підбужа, Леоп. Домбровского з Сіняви до Львова, Ізид. Лопатиньского з Мостів до Станиславова, Фр. Войтовича з Лютовиск до Городка, Ів. Бокалу з Немирова до Николаева, Мих. Прокоповича з Рави до Станиславова, Ізид. Шепса з Бирчи до Щирця, Ів. Древницкого з Тлустого до Скольского, Ів. Дзьорбу з Устрик до Перемишля, Шаму Кока з Вишнівчика до Бучача, Людв. Шмідта з Делятина до Жовкви, Стан. Буковского з Тлустого до Бирчи, Леоп. Вальцера з Судової Вишні до Коломиї, Мар. Ольховского з Будзанова до Судової Вишні, Меч. Бурчика з Журавна до Делятина, Як. Танда з Куликова до Серета, Ант. Добряньского з Вишнівчика до Старого міста, Гр. Германа з Борщева до Нижанкович.

— **Опусти податкові на 1999 р**. Президия краевої дирекциї скарбу видала оповіщене о опустах податкових на 1899 р. в податку ґрунтовім, домово-клясовім і домово-чиншовім. Зміст тих оповіщень такий: Подае ся до публичної відомости, що по мисли арт. IV. до IX. закона з дня 25. жовтня 1896 (в. з. д. ч 220) і розпорядженя ц. к. міністерства скарбу з д. 28. червня 1899 ч. 33.134 (в. з. д. ч. 117), наступить в роцї 1899 $12\frac{1}{2}\%$ опусту від приписаних на той рік належности податку ґрунтового і $11\frac{2}{10}\%$ від приписаних на той рік належности податку домового з виїмкою податку 5%-го від доходу з будинків, увільнених від того податку. — Опуст сей обчислений буде лише що-до державних належитостий податкових з виключенем додатків автономічних і буде записаний в книжках податкових, взглядно в наказах заплати відносячих ся до вгаданих висше податків, скоро лише опуст, припадаючий за рік 1899 на кождого поодинокого контрибуента буде обчислений. — Коли се записане буде могло слідувати, подасть підписаний ц. к. (гол.) уряд податковий в своїм часї окремим оповіщенем до загальної відомости.

Сим подае ся до загальної відомости, що визначений на рік 1899 на поодиноких контрибуентів $12\frac{1}{2}\%$-ий опуст від державної належитости податку ґрунтового і $12\frac{1}{2}\%$-ий опуст від державної належитости податку домово-клясового, вже обчислений і може бути в книжочках податкових, взглядно в наказах заплати через підписаний ц. к. (гол.) уряд податковий записаний.

Сим подае ся до загальної відомости, що визначений на рік 1899 на поодиноких контрибуентів $11\frac{2}{10}\%$-ий опуст від державної належитости податку домово-чиншового, вже обчислений і може бути в книжочках податкових, взглядно в наказах заплати через підписаний ц. к. (гол.) уряд податковий записуваний.

— **Кваліфікацийні іспити** для учителїв і учительок народних шкіл перед іспитовою комісиею в Сокали розпічнуть ся дня 21 вересня с. р. о 8-ій годині рано. Подавя заосмотрені в приписані прилоги, треба вносити на руки своїх рад шкільних до іспитуючої комісиї найдальше до дня 10 вересня.

— **Недавна повінь в західній Галичинї** навістила девять повітів, напакостивши більше або менше в збіжах і сіножатях. Сїм більших рік притоками виллявши замулили много надбережних лугів і знищили пашу для худоби. На приказ намістництва розділили дотичні староства з фондів державних 51.000 зр., між навіщене повенію населене. За ті гроші мае ся очистити замулені луги і сіножати, а також закупити збіжа на осїнні засїви. Міністерство скарбу дозволило на розділене між селян 100 ваґонів (10.000 сотнарів) соли камінної для худоби. Соли сеї доставлять салїни з Бохнї, а намістництво оплатить транспорт. Дальша ратункова акция мае ще зарядитись.

— **Огні**. В пятницю дня 4-го с. м. о 4-тій годинї з полудня вибух огонь в Острові, бобрецкого повіта і знищив 12 селяньских загород. Шкода виносить 10.000 зр. Всї погорільцї були обезпечені. — В послїдних днях липня погоріла цїлковито фабрика американьских кілків і столярских виробів в Дебеславицях під Коломиею. Фабрика була обезпечена на 26.000 зр., а властитель обчисляе свою шкоду на 70.000 зр. — В Бруховичах коло Львова, де е кольонія львівских лїтників, згоріла в неділю рано одна селяньска загорода. Лїтники хотїли огонь гасити, але селяни не допустили а навіть загрозили їм бійкою, кажучи, що се надзвичайний огонь, бо вітер змінив свій напрям. — В Городнї в Росиї огонь знищив минувшого тиждня більшу половину міста. Жертвою его впали навіть різні публичні будівлї, як шпиталь войсковий, будинки шкільні і т. п. Втрати дуже великі.

— **Убийство**. З Перемишля доносять, що в неділю вечером якісь три вояки ряшівского полку піхоти ч. 40 убили там в ринку одного сторожа каменицї, вітця численної родини. Виновників поки-що не вислїджено.

— **Зьвірский муж**. Робітник Іван Грицько у Львові від довшого вже часу обходив ся з своєю жінкою Анною в нелюдский спосіб. В неділю вертаючи з міста добре підпитим, застав еї коло Клепарівского моста. Мов звір кинув ся на жінку і почав еї бити та копати, не зважаючи навіть на те, що она була в поважнім станї. Доперва коли побачив, що еї кров заляла — відійшов. На щасте переходив туди вояк, а побачивши непритомну жінку, дав знати на ратункову стацию. Грицька, що по побитю жінки зайшов до одного шинку і там дальше запивав ся, арештувала полїция.

— **О великій бури** доносять з околиць Бродів. В неділю дня 6 с. м. страшний вихор з градом і зливою наробив богато шкоди в селах положених над Стиром, в охрестности місточка Щурович, як: в Романівцї, Смаржеві, Ґрималівцї, Лешневі і т. д. Дерева поломані, хмелярнї і збіжа знищені.

— **У страха великі очи**. Вчера зголосив ся на полїцийну інспекцию якийсь старий чоловік і зізнав, що оногди, переходячи замковою улицею, видів, як якийсь вояк і дві женщини „щось“ закопували в землю. Він чим скорше утїк і зі страху аж заслаб. Прийшовши трохи до себе, повідомив о всїм полїцию, доказуючи рішучо, що там певне погребано трупа і що він може показати місце. Оповідане було таке сензацийне, що вислано на місце аґента, аби справу розслїдив. Старець вказав з страхом місце. По хвили нетерпеливого дожиданя, коли візвані робітники відкопали землю, витягнули з ями здохлого пса, обвиненого брудною шматою.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Париж 9 серпня. На Канарийских островах вибухли розрухи. Убито полїцийного комісаря а дім ґубернатора в облозї. Положене дуже грізне.

Петербург 9 серпня. Вчера вибух грізний огонь в школї кадетів маринарки. Пожар знищив дах і часть обсерваториї

Париж 9 серпня. Міністерство війни відкликало деякі маневри з причини пошести між худобою.

Білгород 9 серпня. Скупщину скликано на 19 с. м. на надзвичайну сесию.

ну шовкову сукню; лиш білий ковнір, що окружав еї шию, оживляв трохи то ніби жалібне одіне. Еї бліде лице в противуположности до чорних глубоких очий і темнобрунатних бров виглядало біле як слонева кість.

Дама сказала ему, що есть вдоволена з цілого уряджена.

— Я перебуваю в Льондонї у важних інтересах — сказала она — і длятого буду мало гостий приймати у себе; але можуть відбувати ся многі наради в справі тих інтересів. Чей може мої справи не будуть предметом цїкавости або сплетнї — і то анї тут дома, анї поза домом.

Пан Мульк сказав, що він зовсїм не з тих, котрі займають ся тим, що до них неналежить, а его обі служниці то вже старші особи і на них можна спустити ся.

Сказавши то попращав ся а виходячи зиркнув ще з під ока на красну незнакому.

Она сперла ся була ліктем на стіл коло неї і задумала ся глубоко. На тій білій дрібонькій ручці побачив Мульк дияманти, які не часто можна було побачити на пальцях жителїв сих сторін Льондону. Пан Мульк торгував иноді диямантами і знав ся досить на них, щоби від першого разу пізнати, що перстенї, які его комірниця мала на пальцях представляли малий маеток.

— Гм! — замуркотів пан Мульк сам до себе, коли вернув до своеї вигідної комнати, в котрій звичайно сидів. — Сї нові комірники то щось загадочного. Ну, але мій чинш певний — а то все щось значить.

Підчас коли власититель дому так собі роздумував, робила она щось, що певно було би викликало его цїкавість, як би він був міг то видїти. Она припала коло низького фотелю на колїна і закривши собі лице руками стала так плакати, що аж заходила ся.

— Моя дитинко! — говорила она крізь сльози — моя дорога донечко! — як же то гірко бути здалека від тебе! ох, як гірко!

— — — — — — — — — — —

Перед полуднем по своїм приїздї до Льондону поїхала Гонория Еверстронґ або панї Еден дорожкою до бюра одного чоловіка, що називав ся Андрій Лерксиур.

В тих часах детективи не були ще так дуже вправні як нинї; але вже тогди були люди, котрі жили з того, що слїдили за приватними справами та викривали дивні тайни та загадочні дїла суспільного житя.

До таких людий належав Андрій Лерксиур. Він мав славу зручного помічника тайної полїциї і говорено, що через свою тайну діяльність придбав собі значного майна.

Не був то чоловік, що шукав би явного занятя. Его услуги були в деяких кругах суспільности дуже пошукувані, так, що ему лишало ся мало вільного часу. Его імя було виписане брудно білими буквами на чорних дверох его помешканя, положеного на четвертім поверсї. На тих дверох называв він себе: „Андрій Лерксиур, аґент справничий“.

Пізнїйше довідаемо ся, яким способом Гонория Еверстронґ довідала ся, що есть такий чоловік. Она пішла сама до него. Она виділа ся спонуканою звірити ся до якоїсь міри Іваннї Пейленд, але не сказала служници нїчого більше, як лиш то, що було конче потреба, в якій цїли она виїхала до Льондону.

Мала то щасте, що застала пана Андрея Лерксиура самого і не занятого нїчим. Був то чоловічок малий з волосем барви піску, літ може за шїсдесять, худий і сухірлявий, з носом як дзюб, тонкими довгими раменами і з великими ніби до нігтїв подібними руками, через що подобав трохи ніби на хижу птицю. Коротко сказавши пан Лерксиур робив вражінє старого половика, що по части переродив ся вже в чоловіка.

Гонорию не налякав вид того чоловіка. Она набрала від него такого вражіня, що він чоловік розумний і їй здавало ся, що знайшла в нїм такого, котрий буде їй вірно служити.

— Менї казали, що Ви дуже зручні в переводженю тайного слїдства — сказала она — і я хотїла би скористати зараз з Вашої услуги. Чи Ви тепер маете досить вільного часу, щоби взяти ся до такої справи, о котрої залагоджене хочу Вас просити?

Пан Лерксиур був чоловіком, котрий нїколи не відповідав і на найпростїйше питанє, заким собі добре предмету не розважив і не подумав добре над кождим словом, яке ему хто сказав. Він уважав кождого чоловіка, який ему лиш вліз в дорогу, за таку людину, котра, о скілько то лиш чоловік може вгадати, готова его обманути.

Пан Лерксиур любив тим особливо хвалити ся, що его нїколи нїхто не обманув.

— Вже нераз лиш мало до того бракувало — говорив він до своїх найлїпших приятелїв, коли иноді завів з ними щиру розмову. — Буває хитрість, против котрої і найпроворнїйший не може нїчого вдїяти. Але я можу з гордостию сказати, що я ще нікому не дав ся зловити на примару. Може то ще колись буде, може на старі лїта дам ся зловити.

Заким Андрій Лерксиур відповів на питанє Гонориї, оглянув еї від голови до ніг таким проникаючим поглядом, що кождому, хто би хотїв крити ся, було би то дуже неприятно. Конець тих оглядин був такий, що Лерксиур був якось-тако вдоволений, бо остаточно дав від-

Переписка зі всїми і для всїх.

Просимо не присилати анї марок листових анї карт кореспонденцийних, бо листовно не відповідаємо нікому.

М. Зак. в Яструбичах к. Сокаля: Подайте просьбу до міністерства краєвої оборони, до котрого жандармерия належить, а оно рішить, але в просьбі мусите подати, де хочете осісти. — **Медик в Бир.:** 1) Коли не можете віддати донечку доніякого інститута, бо задорого, то старайте ся або примістити єї за дешевші гроші, або у якоїсь добре знакомої родини, або прийміть учительку до дому. Дївчину треба конче образувати в нинїшних часах, хоч би длятого, щоби їй забезпечити кусень хлїба. Дївчина до 15. р. житя повинна в наших обставинах скінчити школу видїлову, щоби опісля могла бодай вступити до учительскої семинарії. Спробуйте і перепишіть ся з зарядом інститута в Перемишли. Може до готівки буде можна додавати щось в натуралїях? У Львові де небудь прийшлось би Вам дорожше. — 2) Такої особи не знаємо, а як би якась случайно знайшла ся, то і не знаємо як Вам дати знати, коли не подали своєї адреси. — 3) Що робити, як хто дуже потить ся на сонци? Сидїти в холодку. Probatum est. Иншої ради не ма, хиба може завинути ся в мокре рядно. — 4) На веснянки нема ради, хиба лиш така: не ходити по сонци і вітрі, заслонювати ся густою воалькою, та ходити з парасолькою.— **Уч. В. в Р. Д.:** 1) Яка тому причина, що молоко може шкодити і що робити, щоби можна молоко їсти. — На се питанє дуже трудно Вам відповісти, позаяк зовсїм здорове молоко звичайно нікому не шкодить, а коли кому шкодить, то причина того лежить або в молоцї або в орґанїзмі того, котрому шкодить. В однїм і другім случаю треба би шукати причини. Як би ми мали Вам дати дїйстно успішну раду, то мусїли би насамперед розсліджувати під взглядом гиґієнічним молоко, ба й корови, від котрих молоко, а відтак і Вас самих. Причини в самім молоцї можуть бути всїлякі, а на них складають ся паша, хороба корови і инші обставини (головно брак чистоти при доєню і пратаню молока). Причинами в орґанїзмі чоловіка можуть бути хороби жолудка і кишок (катар) або такий — доси не зрозумілий для нас стан орґанїзму, в котрім чоловік просто не може знести деяких страв, має до них відразу хоч би они й не були зовсїм шкідливі. Найбільше шкодить молоко або длятого що єсть за товсте, або що має за богато в собі сира, за богато білковини і т. п. Длятого виробляють тепер для хорих, котрі не могли би пити звичайного молока т. зв. потрійне, котре єсть в троякий спосіб прилагоджене: стерилїзоване (значить ся очищене від всїляких шкідливих зародків, шкідливих грибків), відповідно відтовщене і з відповідною скількостию білковини. З того всего можете зміркувати, що робити, щоби можна молоко їсти; треба би тілько всего робити, що найлїпше не їсти єго коли шкодить. Молоко стає ся дуже легко стравним, коли єго змішати з міцним (без товщу) росолом з телятини. В тім росолї єсть клий, котрий так дрібоньно порозділює сир в молоцї, що той не зібе ся в жолудку в грудки і тогди буде легко стравним. Маленьким дїтем, хоруючим на жолудок могло би само молоко дуже легко зашкодити а з телячим росолком вже не зашкодить. — 2) Д л я ч о г о д о о д і н я с ь в я щ е н и к а д о о б у в и н а л е ж а т ь л и ш ч о б о т и? Ви кажете, що Ви з своїм сьвященником не могли витолкувати собі того питаня. Се також трудне питанє але ми будемо старати ся по можности Вам єго „витолкувати“: Чули Ви ту приповідку — нашу питому галицку, як сьвященик (старовір, що присягав на „етимологію“) питав селянина: „Вопрошаю тя земледїльче, рци мнї, аще ли возможно сіє бреніє без повреждения сапог перегрясти?“ Отже здає ся, що то наше галицке „бреніє“ (болото) було первісно причиною, що сьвященикам наказано носити т. зв. палені чоботи, щоби от бренія не було повреждения ног. Були, бачите, часи, коли сьвященики ходили і босо — звичай, мода, в чім впрочім нема анї нїчого злого (в Росиї н. пр. і то недалеко, бо на Волини, зараз за нашою границею можна видїти сьвящеників, що заплїтають коси коло уха і звивають в колїцсята, миють ся може раз на тиждень в недїлю а ходять в таких замащених рясах як кашавари). Отже против того некультурного звичаю виступив львівский владика Шумляньский (в 1680 р.) і видав сьвященикам приписи, як они мають убирати ся, щоби зберегти свою достойність сьвященичу. Отже в тих приписах під заголовком: „Зерцало“, коли собі добре пригадуємо, єсть і постанова що до чобіт, які мають сьвященики носити. До тих приписів був доданий і образок: сьвященик в приписанім одїню. З того образка видко, що рускі сьвященики носили в тих часах подібні шапки як жидівскі шабасівки. Пізнїйше змінила ся мода і настали папафії, а в найновійших часах настали осьмигранні колпаки. Та й чоботи така сама мода. Ісус Христос, о скілько знає ся, ходив босо, але вже єго ученики уживали сандалів. Мода змінила з часом сандали на черевики і т. д. Та й руский сьвященик міг би нинї також коли б хотїв носити черевики, подібно як носять їх нїмецкі, французскі, або инші сьвященики. Але наш сьвященик очевидно боїть ся бренія і повреждения вже не сапог, але штанів і носить чоботи з холєвами. — **Ваньовицкий:** Самі не спроваджуйте книжок з Росиї бо з тим богато заходу і клопоту. Лїпше віднесїть ся до якоїсь книгарні н. пр. до Ставропигійскої або до Ґубриновича і Шмідта у Львові. Рубель рахує ся по курсї, а рахуба така, коли хочете кілько то буде 9 руб. 40 копійок на наші гроші: Нинї має рубель 1·27 кр. наших, значить ся за кождий рубель треба заплатити по 127 кр. за 9 рублїв, 9 разів тілько, або 11 зр. 43 кр. Коли за 100 копійок або за рубель треба дати 127 кр., то за одну копейку соту часть (1·27) або трохи більше як крейцар і чверть, за 40 коп. сорок разів по крайцару і чверти або 50 кр., докладнїйше 50.8, а вісїм десятих крейцара бере ся вже за цїлий, отже 40 коп. значить 51 кр. Отже все разом так: 9 руб. 40 коп. = 11 зр. 94 кр. — 2) Ви маєте мабуть на думцї марки? Чиї портрети — не знаємо, бо ми не займаємо ся ними. — (Дальші відповіди пізнїйше).

(Просимо присилати питаня лиш на імя редактора **Кирила Кахникевича**, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди.

повідь таким тоном, котрий називав ся у него незвичайно ласкавим.

— Хочете знати, чи можу Вам бути до услуги? — сказав він; — то зависить від обставин.

— Від яких обставин?

— Чи Ви зможете менї відповідно заплатити. Я маю тепер повнісенько роботи, тілько, що ледви можу дати собі раду.

— Будьте ласкаві і покиньте всї справи та возьміть ся лиш до моєї виключно — сказала Гонория.

— Того хиба не жадайте! — сказав на то пан Леркспур. — А чи знаєте, кілько мій час коштує?

Пана Леркспура очевидно обурювало то, що хтось може робити собі монополь з єго трудів.

— То питанє, котрим я не журю ся — відповіла Гонория спокійно. — Услуги, яких я від Вас жадаю, займуть по всїй імовірности весь Ваш час і будуть вимагати всеї Вашої уваги. Я готова заплатити Вам як найщедрійше і лишаю Вам поставити свої услівя. Сподїваю ся по Вашій чести, що не поставите надмірних жадань і вже з гори на них годжу ся.

— Гм! — замуркотїв Андрій недовірчиво. — То майже занадто щедро, панї! Я старий воробець, панї, і не дам ся на полову зловити; я знаю житє і досьвід поучив мене, що люди, котрі готові вже наперед так богато обіцювати, по скінченій, коли можуть не дають нїчого.

— Що Вас обманули якісь мантії, то ще не причина, щоби Ви мене обиджали — відповіла Гонория. Я хотїла Вашої услуги, але не можу дальше умавляти ся, скоро мої предложення стрічають такі безвстидні заміти. В Льондонї суть мабуть ще й инші люди, котрі будуть менї помічні в моїй справі. Бувайте здорові!

Она встала і хотїла вже вийти. Пан Леркспур зміркував, що він таки надмірно був осторожним; тота так скромненько убрана панї могла може бути дуже доброю для него знакомостию.

— Мусите панї вибачити, коли видите в менї підозріваючого дивака — сказав він. — Природа мого занятя має то до себе, що чоловік стає підозріваючим. Коли можете менї заплатити за мій час, то я охотно буду Вам служити; я волю віддавати ся одній справі, як щоби менї по голові крутило ся множество малих. Фактом єсть, що женщини рідко мають добре понятє о інтересах, хоч би й як они в инших справах були мудрі. Отже може зробите великі очи, коли Вам скажу, що мій інтерес дає менї пересічно майже шіснайцять фунтів тижднево, а шіснайцять фунтів тижднево, значить вісїмсот на рік.

Пан Леркспур, котрий лиш мало чому дивував ся, побачив з дивом, що дама по тих словах не зробила більших очий як звичайно.

— Коли Ви в своїм фаху заробляєте вісїмсот фунтів на рік, — сказала она спокійно — то я Вам дам за Вашу виключну службу ще двайцять фунтів на тиждень, що робить на рік тисяч і шістьдесять фунтів.

Сим разом Андрій Леркспур ще більше здивував ся, хоч умів вповні запанувати над собою і анї трошки не показав по собі свого здивованя.

Перед ним стояла женщина, що не лиш уміла грати на фортепянї і знала ся на уживаню берлиньскої вовни, але й уміла добре рахувати.

(Дальше буде).

Надіслане.

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодїжи. Цїна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодїж шкільна, але всї, котрі хотять познакомити ся з житєм і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житєписи і погляду на лїтературну дїяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займає 78 сторін, додані що до поодиноких поезий много пояснення в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Академічна, ч. 8.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефон число 569).